

Vsaj toliko pazi, da zlezeš pri maturi. Ampak zdaj je zadnji čas, da grem, drugi me že čakajo!“ se je odrezal in hotel že s kratkim pozdravom skozi vrata.

Tam pa se je ustavil še enkrat in ljubezniv nasmeh mu je šel čez vedri in sveži obraz.

„Kako Dulcinejo si je pa izbral naš Vlado?“ je vprašal in pogledal mater poredno v oči.

„Tisto Zamejčevo. Oče je bil sodni sluga, ko smo bili še v Potoku, če se je spominjaš. Takrat je bila še otrok — — —“

„Vem, vem. Zdaj je na učiteljišču. Včasih jo srečam. Lep punček je!“ se je zasmel, kakor da hoče mater še bolj razdražiti.

„Ji že dam jaz, lep punček! Še jutri pojdem k Zamejčevki in ji porečem, da ne trpim tega!“

„Pusti rajši, mama!“ je zmajal Stanko resno z glavo. „V take reči se ti ni treba mešati, dokler ni večje sile! Moj Bog!“ je zamahnil z roko predse, kakor da se še tako dobro spominja, kako je bilo njemu, ko je bil tak . . .

In tiho žvižgaje je stekel po stopnicah navzdol.

(Dalje prihodnjič.)

Dve svetli solzi . . .

Dve svetli solzi sta kanili
na mladi tvoj obraz . . .
dve mehki roki sta gladili
valove tvojih las . . .

In svetle bile so vse poti
in svetle vse steze,
le najine zlate so cilje
zakrivale temé. —

Prelestne bajke poslušalo
ponočno je nebo . . .
in jasno, čisto je blestelo
kot detetu oko . . .

Zašli so v temi upi mladi,
zašli bogvedi kam —
in zunaj bajke šepetala
noč jasna je zvezdam. —

Dve svetli zvezdi sta kanili
na mladi tvoj obraz . . .
dve mehki roki sta gladili
valove tvojih las . . .

Kristina.

